

Иван Вазов
В бъдещето

И аз на свой ред ще си замина,
трева и мен ще расне над прахът,
един ще жали, друг ще ме проклина,
но моите песни се ще се четът.

И много имена и лесни слави
годините без жал ще изметът,
ил бурена ще ги закрий, задави,
но моите песни се ще се четът.

В тях зов се чуй за правда, за свобода,
любов и благи чувства ги красйт
и светлий лик на нашата природа,
та моите песни се ще се четът.

В тях вее на Балкана лъхът здрави
и тайните хармоний му звучът,
и гръмът на народните ни слави,
та моите песни се ще се четът.

Във тях душата ми изля се цяла
с най-скъпите си бисери, цветя,
в тях всичко светло, ценно си е дала,
във тях живеи, звънти и тръпне тя.

Не ме смущава див вой от омрази,
на завистта не стряска ме гневът,
спокойно гледам в бъдещето ази:
там моите песни се ще се четът.

Те жив са отклик на духа народен,
а той не мре, и дор сърца тупйт
от скръб и радост в нашия край свободен,
и моите песни се ще се четът.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5112>]